

На другия день ранената не бѣше добре. Джини махнала мушамичката. Бонами я смѣра: „Непослушна Джини!“, каза ѝ той нѣколко пѣти. Тя закри очитѣ си съ рѣце и позволи да ѝ поставятъ втора мушамичка; но щомъ той обѣрна грѣбъ, тя пакъ отлепи мушамичката и я скѣса. Бонами втори пѣтъ я смѣра. Този пѣтъ тя изглеждаше уплашена или засрамена. Следниятъ день, когато отиде да я прегледа, мушамичката пакъ бѣше махната.

Всѣки день той отиваше два пѣти да я навести и винаги я намираше да седи свита и заплакана въ дѣното на кафеза и съ рѣка на раната. Когато влазяше при нея, тя ставаше по-бодра; а когато я досегнѣше, извикваше съ тихъ плачливъ гласъ „еррр, еррр“. Раната не зарастна; появило се бѣ възпаление и отокъ. И всѣки день, когато той си отиваше, Джини ставаше все повъзбудена; обвиваше рѣце около него, плачеше и го молѣше по свой маймунски начинъ да не я оставя. Другиго тя не тѣрпѣше да бѣде при нея, и той не знаеше, какво да прави, защото службата му не позволява да бѣде постоянно при нея. По тази причина единъ день той взе решение, което стопанинътъ на менажерията нарече „безумно“. Взе я на рѣце, тя се залови за шията му като дете, и така я пренесе въ работната си стая. Постави я на столъ, даде ѝ чаршафъ и тя се обви съ него. Изглеждаше бодрa. Презъ цѣлото време любопитно наблюдаваше, какъ той пише на масата. Сегисъ-тогисъ извикваше плачливо „еррр, еррр“, тогава той протѣгаше рѣка и я милваше по главата. Това я облекчаваше и тя издаваше едно тихо